

Грозна буря дѣ се чува;
Азъ се скитамъ въ тъмнота.

Ходя, търся всичка сила,
Ахъ, отъ сърдце ми си мила,
Люти мъки азъ усѣщамъ,
Ме изгори живота и любовь.

Още веднѣжъ, о! любезна,
Милий погледъ ми подай,
Тогазъ очи нек' затворижъ,
Знай че вѣрно азъ те любя.

На добъръ часъ, о любезний,
Дано Богъ ти помогне
И скоро ти се завърнешъ,
Азъ ще чакамъ, вѣрно знай. . . .

Заспала е, заспала е
Моята вѣрна дружка,
Косичка си раслала е
Отъ рамо до подъ гушка.

Очи и сладки си устца
Какъ е прибрала спрѣтно
И тихо само излека
Тупти ѝ сърдчицето.

Самичъкъ азъ по мѣс'чина,
Далечъ отъ нея пѣя;
Баръ ти вечерня вѣдрина
Духни, иди при нея.

Злати косми ѝ поглади;
Развѣй и бѣла пазва,
И гърдички ѝ разхлади;
На сънь и заприказвай.